

Arrest

nr. 304 889 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Burgemeester Nolfstraat 5
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. DAEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de broers te zijn van mevrouw H.R.M. die in augustus 2021 – samen met haar echtgenoot, twee minderjarige kinderen en schoonbroer – vanuit Afghanistan werd geëvacueerd naar België, naar aanleiding van de machtsovername door de taliban. Op 6 december 2021 werden mevrouw H.R.M. en haar familieleden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Op 14 november 2022 dienen verzoekers, op dat moment allen minderjarig, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, om hun zus te vervoegen in België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 3 april 2023 de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Aangezien de [17-jarige/13-jarige/14-jarige] Afghaanse betrokkene zich samen met zijn twee minderjarige broers bij zijn 30-jarige meerderjarige zus [R.M.H.] - [...] in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 Bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU minderjarige broer ifv niet-EU meerderjarige zus) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in zijn land van herkomst. Het is niet duidelijk hoeveel broers/zussen of andere familie hij nog heeft en waar die zich zouden bevinden. Bovendien verblijft de referentiepersoon volgens de gegevens uit het rijksregister al samen met haar echtgenoot en twee kinderen op hetzelfde adres. Zonder verklaring noch bewijs van betrokkene kan ervan uitgegaan worden dat hij zeker nog andere familie heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene kan zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn. Indien nodig kan hij financieel gesteund worden via internationale geldtransferoperatoren (Western Union, Moneygram e.d), hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Regelmatig contact kan worden onderhouden via de moderne mediakanalen zoals Whatsapp en andere kanalen. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, op basis van het voorgelegd attest blijkt dat hij in een goede gezondheid te verkeert. Bovendien bevat de aanvraag geen begeleidend schrijven noch een uiteenzetting omtrent een mogelijke prangende humanitaire situatie. We mogen hier duidelijk stellen dat hij verwacht dat België zal instaan voor zijn accommodatie, financiële ondersteuning alsook hem internationale bescherming zal bieden, wat toch vooral wijst op moeilijke economische omstandigheden. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen zus zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria (infra) Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift duiden tweede en derde verzoeker hun “procesbekwaamheid als minder-jarigen” als volgt:

“In hoofddorde zijn [M.B.] en [M.Z.] van mening dat zij in eigen naam huidig beroep kunnen indienen. Een vordering tot schorsing heeft immers een beware karakter en kan daarom door een minderjarige worden ingediend. (E. LANKSWEERDT, Het administratief kort geding, 1993, Deurne, p. 16) Bovendien moet een minderjarige die een visumaanvraag heeft ingediend, hiertegen ook beroep kunnen indienen.

De Raad van State oordeelde hierover als volgt:

“Considérant, quant à la recevabilité ratione personae, que le requérant était mineur d'âge au moment de [...] l'introduction de la requête; qu'en principe, le mineur non émancipé n'a pas la capacité requise pour introduire personnellement une requête au Conseil d'Etat et doit, conformément au droit commun, être représenté par son père, sa mère ou son tuteur; que toutefois, dès lors qu'un mineur d'âge est en mesure d'accomplir un acte juridique, en l'espèce d'introduire une demande de reconnaissance de la qualité de réfugié, il doit être considéré comme juridiquement capable d'accomplir tous les actes relatifs à cette procédure, en ce compris les recours à introduire devant le Conseil d'Etat; que la demande est recevable;” (RvS 24 april 1998, Barry, nr. 73.247. Zie ook RvS 11 april 1997, Aibangbee, nr. 75.754; RvS 28 januari 1997, Da Silva, nr. 64.211.)

Hoe dan ook kan een minderjarige proceshandelingen stellen wanneer hij het nodige onderscheidings-vermogen heeft (N. CALUWE, De procesbekwaamheid van minderjarigen, 2006, Antwerpen, p. 108).

De procesbekwaamheid van verzoeker moet eveneens worden beoordeeld in het licht van het hoger belang van het kind.

Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna “IVRK”) voorziet dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen “bij alle maatregelen betreffende kinderen,

ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen.”

Artikel 4 IVRK voorziet dat de Lidstaten ervoor moeten zorgen dat de rechten voorzien in het Verdrag in werkelijkheid kunnen worden omgezet. Op grond van artikel 12 IVRK zijn Lidstaten verplicht rekening te houden met de mening van het kind in elke procedure die het kind aanbelangt.

Ook artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij verblijfsbeslissingen en -procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10.)

In casu kan niet anders worden geoordeeld dan dat het hoger belang van het kind zou worden genegeerd indien [M.B.] en [M.Z.] niet in beroep kunnen gaan tegen de beslissing tot weigering van het visum dat zij hebben aangevraagd om hun zus in België te vervoegen.

In ondergeschikte orde wensen verzoekers voor het huidige beroep te worden vertegenwoordigd door hun zus, [H.R.M.], dit voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn dat bovenstaande redenering in casu niet van toepassing is. Aangezien beide ouders van verzoekers overleden zijn, kunnen zij hen niet in rechte vertegenwoordigen. Er is geen ander persoon onder wiens gezag zij staan. Hun zus, die sinds het overlijden van de ouders het gezag over hen heeft, woont in België en is erkend vluchteling. Zij lijkt het best geplaatst om hen te vertegenwoordigen.

Bijgevolg is het verzoekschrift ook ratione personae ontvankelijk.”

2.2. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens het gebrek aan procesbekwaamheid van de (minderjarige) verzoekers. Hij zet deze exceptie uiteen als volgt:

“Eerste verzoeker, geboren op 25.03.2005 was minderjarig ten tijde van het instellen van de vordering, thans meerderjarig;

Ten aanzien van tweede en derde verzoeker noteert verweerder dat zij geboren zijn te Afghanistan op resp. 26.04.2008 en 30.03.2009, en derhalve minderjarig zijn.

Terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is.

Verweerder duidt dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW).

Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk. De verzoekende partij is als minderjarige inderdaad onbekwaam tot het instellen van onderhavige vernietigingsprocedure. De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is.

Een niet-ontvoogde minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu betreft de bestreden bestuurshandeling de beslissing van 03.04.2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D), hetgeen betrekking heeft op rechten die aan de persoon zijn verbonden. De verzoekende partij, minstens tweede en derde verzoeker kunnen echter, gelet op hun leeftijd (17, 14 en 13 bij het instellen van de vordering), niet zonder meer geacht worden over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken om een beroep in te stellen bij de Raad.

Bijgevolg diende de verzoeker vertegenwoordigd te zijn door zijn ouders, bij gebreke door hun voogd. Uit het verzoekschrift blijkt echter dat de verzoekende partij het beroep in eigen naam instelt en in ondergeschikte orde met hun vermeende zus als wettig vertegenwoordiger. Verweerder merkt voorts op dat geen band van verwantschap, noch wettelijke vertegenwoordiging van de zus wordt aangetoond, noch of er een voogd van verzoekende partij zou zijn geweest. De blote bewering dat hun vermeende zus sinds het overlijden van de ouders het gezag over hen heeft kan niet volstaan als bewijs.

De argumentatie van verzoekende partij die meent onderhavige procedure wel degelijk te kunnen instellen als minderjarige daar een beroep tot schorsing een bewarend karakter heeft faalt. Het betreft immers een beroep tot nietigverklaring, niet tot schorsing.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan rechtsgeldige vertegenwoordiging.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat verweerder niet betwist dat de eerste verzoeker op 25 maart 2023 18 jaar en aldus meerderjarig is geworden. Voorliggend beroep werd ingesteld op 19 mei 2023. Op het ogenblik van het instellen van het beroep was de eerste verzoeker dus meerderjarig en bekwaam om het beroep in eigen naam in te dienen. De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep dient dus in elk geval te worden verworpen in hoofde van de eerste verzoeker.

2.4. Voor wat betreft de tweede en derde verzoeker wordt niet betwist dat zij op het moment van het indienen van huidig beroep nog minderjarig waren en in principe dienden te zijn vertegenwoordigd door hun ouders, dan wel een voogd. Er geldt evenwel een uitzondering wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die zijn verbonden aan zijn persoon.

Verzoekers geven aan dat hun ouders reeds enige tijd zijn overleden. Dit wordt niet betwist door verweerder. Het is volstrekt onduidelijk of er na het overlijden van de ouders voor verzoekers een voogd werd aangesteld en zo ja, wie dit is.

Het administratief dossier bevat de eigenlijke visumaanvragen ook niet, zodat niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoekers hun aanvragen hebben ingediend. Uit de synthesesnota's voor eerste en derde verzoeker die wel in het administratief dossier zitten, blijkt weliswaar dat verzoekers *"meereisden"* met mevrouw M.A., de moeder van verzoekers' schoonbroer, bij wie zij ook in Afghanistan zouden verblijven. Er blijkt echter geenszins dat mevrouw M.A. ook het daadwerkelijk ouderlijk gezag over verzoekers zou uitoefenen of dat zij namens hen de visumaanvragen indiende. Uit de stukken die bij de Raad voorliggen blijkt verder op geen enkele wijze dat de Belgische ambassade, of verweerder, zich in het kader van de visumaanvragen heeft geïnformeerd naar wie de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige verzoekers waren.

In de voorliggende omstandigheden neemt de Raad op grond van de hem gekende gegevens aan dat de verzoekers elk zelfstandig een visumaanvraag hebben ingediend en dat de Belgische autoriteiten hierbij hebben aangenomen dat zij elk een voldoende onderscheidingsvermogen hadden om in eigen naam als minderjarige een visumaanvraag in te dienen. Het tegendeel blijkt geenszins uit het administratief dossier, noch uit de nota met opmerkingen. De bestreden beslissingen raken ook onmiskenbaar aan de rechten die aan verzoekers' persoon zijn verbonden. Gelet op voormelde gegevens, en nu geen of onvoldoende concrete gegevens voorliggen die hierover anders doen besluiten, wordt aangenomen dat tweede en derde verzoeker ook beschikten over een voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad in te stellen.

Het ontzeggen aan verzoekers van hun hoedanigheid om de bestreden beslissingen in rechte aan te vechten bij de Raad zou in de gegeven omstandigheden ook een ongeoorloofde beperking van het fundamentele recht op toegang tot de rechter kunnen uitmaken, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met het hoger belang van het kind, dat door verzoekers wordt ingeroepen in hun verzoekschrift.

2.5. Gelet op al deze vaststellingen dient verweerders exceptie van niet-ontvankelijkheid te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 4 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

"Verzoekers verzochten verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

(RvS 24 juni 2008, nr. 184.519)

Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf.

(RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

(MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

Verwerende partij steunt de bestreden beslissing in wezen op 2 gronden:

- 1. Gebrek aan bewijs van familiaal isolement en financiële ondersteuning;*
- 2. Gebrek aan bewijs van een prangende humanitaire situatie.*

De bestreden beslissing bevat een standaardmotivering, die getuigt van een weinig zorgvuldigheid bij het beoordelen van de visumaanvraag van verzoekers.

[...] Ten eerste geeft verwerende partij een verkeerde voorstelling van de feitelijke situatie van verzoekers in hun land van herkomst. Volgens verwerende partij ontbreekt het bewijs dat verzoekers geïsoleerd verblijven in hun land van herkomst.

Nochtans kon verwerende partij dit eenvoudig nagaan door de administratieve dossiers van [H.R.M.], haar echtgenoot, [M.A.M.], en [M.H.M.] te raadplegen. Die dossiers bevatten immers de verklaringen die bij verwerende partij zijn afgelegd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

(Stukken 4, 5 en 8)

Het is evident dat verwerende partij kennis heeft van deze documenten (of minstens moest hebben) en hieruit de nodige informatie kon en moest putten.

Op 27 oktober 2021 verklaart [H.R.M.] dat haar beide ouders zijn overleden. (Stuk 4, Verklaring betreffende procedure, p. 7)

Tevens bevestigt [H.R.M.] 3 (nog levende) broers te hebben: [M.S.], [M.B.] en [M.Z.] die bij [A.M.] verblijven in Kabul. (Stuk 4, verklaring betreffende procedure, p. 9)

[M.A.M.] bevestigt het overlijden van de ouders van zijn echtgenote (en van verzoekers). (Stuk 5, verklaring betreffende procedure, p. 8)

Het is kennelijk onredelijk om meer bewijsstukken van verzoekers te verwachten. Verzoekers, waarvan er twee nog minderjarig zijn, leven momenteel ondergedoken in Kabul. Dit is het gevolg van het risico op vervolging dat bestaat ten gevolge van het profiel van hun zus, die Afghanistan wel tijdig is kunnen ontvluchten.

Verzoekers zien niet in hoe zij het negatieve bewijs moeten leveren dat er geen andere familieleden zijn die hen in Afghanistan kunnen ondersteunen en beschermen.

Bovendien, indien verwerende partij werkelijk de verklaringen van [H.R.M.] en haar echtgenoot had willen verifiëren, had zij dit kunnen doen, in tegenstelling tot wat ze beweert in de bestreden beslissing. In het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (art. 61/14 e.v. Vw.) doet verwerende partij onderzoek naar de situaties van de familieleden die nog in het land van herkomst verblijven. Verwerende partij doet dit aan de hand van lokale partners, zoals bijvoorbeeld de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging of de Internationale Organisatie voor Migratie. Zij kunnen ter plaatse gaan en bepaalde verklaringen verifiëren. Indien verwerende partij van mening is dat de voorgelegde bewijsstukken niet volstaan en dat de verklaringen moesten worden geverifieerd, had zij dus ook in het kader van de huidige procedure dergelijk onderzoek ter plaatse kunnen laten uitvoeren.

[...] Ten tweede merkt verwerende partij ten onrechte op dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekers.

De prangende humanitaire situatie is gebaseerd op het veiligheidsrisico voor verzoekers in hun land van herkomst ten gevolge van het risicoprofiel van hun zus.

Verwerende partij is evident op de hoogte van dit risicoprofiel, of had dit minstens moeten zijn. Dit blijkt immers duidelijk uit de verklaringen die [H.R.M.] bij verwerende partij heeft afgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming:

“3. Was u actief in een organisatie (of vereniging, partij)? Welke organisatie? Wat was uw functie en uw activiteit? In welke periode was u actief? Wat is het verband met het risico of de vrees bij terugkeer?

Nee

Heeft u contacten gehad met de taliban of andere terroristische/gewapende groepen in Afghanistan?

Nee

Heeft u gewerkt voor of was u in contact met de Afghaanse overheidsinstanties voor de machtsovername door de Taliban?

Ja, als aanklager bij procureur (zie documenten en eerdere verklaringen). Niet leidinggevend maar had wel administratieve medewerkers als ondersteuning.

Hoe reageert u tegenover de machtsovername door de Taliban?

Afghanistan keerde 100 jaar terug in de tijd, alle onderwezen mensen zijn vertrokken, vrouwen die dingen bereikten zijn allemaal verloren. Vrouwen zijn nu opgesloten en de gevangenen zijn vrij en aan de macht.

4. Wat vreest u bij terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?

Ik zal gedood worden.

5. Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

Ik moest het land verlaten door bedreigingen op het leven van mij en mijn gezin. Ik werkte bij attorney general als aanklager. Ik moest bewijzen verzamelen tegen criminelen. Ook voor de val van het land waren we rechtstreeks bedreigd door criminelen en taliban; vooral als vrouw, werkend voor de overheid, nadat de taliban de macht overnam was er een groot risico voor mijn leven.

U zei dat u bedreigd werd door criminelen. Hoe wisten ze dat u bewijzen verzamelde tegen hen?

Nadat de politie criminelen arresteerde, dan brachten ze die met het dossier naar de attorney general office en dan werd een aanklager aangeduid om het dossier te onderzoeken. Ze wezen de aanklager toe en die moest hem dan naar de gevangenis sturen of vrijlaten onder voorwaarden. Op dat moment was er direct contact met de crimineel of zijn familieleden. Ze konden ons duidelijk identificeren. Als een crimineel naar de gevangenis ging dan moesten wij ook in de gevangenis gaan om het dossier te onderzoeken en de crimineel te ondervragen.

Hoe ging zo een ondervraging?

In de gevangenis zijn ondervragingsruimtes, ons departement regelde een afspraak met de gevangenis en gaf details van de gevangene. De gevangenis bracht dan de gevangene naar die plaats op het juiste moment voor ondervraging. Dan stelde ik mijn vragen en moesten ze antwoorden.

Gebeurden er tijdens di ondervragingen van u en uw collega's ooit andere dingen? Geweld? Mensen die gedwongen werden om iets te zeggen?

Soms waren er gevaarlijke criminelen en hun handen waren altijd geboid en er was een bewaker bij. Op een dag was er een crimineel in de gevangenis, niet diegene die ik moest ondervragen. Een bewaker begeleidde hem en we kwamen hem tegen en hij viel mij aan en wilde mij iets aandoen. De bewaker kwam tussen en kom hem tegenhouden.

Was u ooit getuige van geweld tijdens ondervraging, folteren, iemand die iets werd aangedaan?

Nee

Kregen u of uw collega's te maken met omkoping?

Heel vaak, in de meeste dossiers vroegen ze mij om mij om te kopen. Er waren categorieën van dossiers: laag, middel en hoog. Enkele bij de laagste gevallen werd niet gevraagd om om te kopen, omdat er geen gevangenisstraf was, enkel boetes.

Heeft u ooit een omkoping aanvaard?

Nee

Zag u uw collega's dat doen?

Nee

(...)

8. Heeft u nog iets toe te voegen?

Ik maak mij zorgen om mijn familieleden, mijn broers, schoonmoeder, schoonbroer, zijn familie die daar nog zijn. Ze moesten allemaal hun huizen verlaten en zich verbergen. Het komt allemaal door mij, de bedreiging is door mijn werk. Daarover maak ik mij zorgen.”

(Stuk 4, Vragenlijst CGVS)

Ondanks het feit dat verwerende partij dus duidelijk op de hoogte was (of moest zijn) van het risicoprofiel van de zus van verzoekers, en het daaruit voortvloeiende risico voor verzoekers dient te worden vastgesteld dat verwerende partij geen blijk geeft hiermee rekening te hebben gehouden.

Hieruit dient besloten dat verwerende partij een uiterst onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Feit is dat het risicoprofiel van verzoekers zus aanleiding gaf tot haar onmiddellijke evacuatie uit Afghanistan (samen met haar gezin en schoonbroer). Ook haar broers stonden op de lijst voor evacuatie maar slaagden er niet in de vlucht naar Islamabad te halen doordat zij in het tumult gescheiden raakten van hun familieleden. Feit is eveneens dat klaarblijkelijk niet getwijfeld werd aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers zus door de Belgische asielinstanties. Kort na aankomst in België werden zij, haar echtgenoot, kinderen en schoonbroer immers erkend als vluchteling, zonder persoonlijk onderhoud op het CGVS. (Stuk 6)

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert zijn er in casu duidelijke humanitaire elementen aanwezig, eigen aan hun situatie, met name de vrees voor vervolging door de Taliban.

[...] Ten derde heeft verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Nergens in de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar dit principe of motiveert ze hierover. Verwerende partij is niet nagegaan of de genomen beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van het kind en heeft zelfs de belangen van verzoekers niet onderzocht.

Nochtans was verwerende partij verplicht om bij het onderzoek van verzoekers' visumaanvragen en het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind mee in overweging te nemen.

Dit is niet gebeurd.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind bepalen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn.

Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging. De rechtspraak van het Hof van Justitie heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen en procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. Het EHRM benadrukt in het arrest Jeunesse t. Nederland, dat bij elke verblijfsaanvraag het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen.

Hoger werden de omstandigheden geduid waarin verzoekers momenteel in Afghanistan verblijven, weliswaar in het bijzijn van de schoonbroer en schoonmoeder van hun zus maar zonder ouders, en het risico dat verzoekers lopen ten gevolge van het profiel van hun zus.

Het is in het belang van verzoekers om herenigd te worden met hun oudere zus in België, die samen met haar gezin de zorg voor hen kan opnemen.

[...] Met betrekking tot het recht op bescherming van hun gezinsleven onder artikel 8 EVRM stelt verwerende partij dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin omwille van het feit dat de familiale omstandigheden onduidelijk zijn.

Hoger werd aangetoond dat de familiale omstandigheden duidelijk geschetst worden door verzoekers zus, haar echtgenoot en haar schoonbroer in hun verklaringen, afgelegd tijdens de asielprocedure.

Bovendien dienden verzoekers, hun grootmoeder en haar zoon hun aanvraag tot verkrijging van een humanitair visum samen in.

In de bestreden beslissing wordt de verwantschapsband tussen verzoekers en hun zus in elk geval niet in twijfel getrokken.

Desalniettemin motiveert verwerende partij niets over de concrete familieband tussen verzoekers en hun zus, die zij met hun visumaanvraag wensen te vervoegen in België.

Verwerende partij motiveert niet waarom dit gezinsleven geen bescherming vereist en verwerende partij geen positieve verplichting heeft om dit specifiek gezinsleven te beschermen door middel van de afgifte van een visum aan verzoekers. Verwerende partij motiveert zelfs niet waarom deze familieband geen humanitair element is dat de afgifte van een visum kan rechtvaardigen.

Nochtans is dit één van de kernelementen van de visumaanvragen van verzoekers.

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Tussen minderjarige en meerderjarige broers/zussen kan er sprake zijn van een effectief gezinsleven en een wederzijdse band van afhankelijkheid. Paragraaf 2 van artikel 8 EVRM impliceert dat een weigering van een visum enkel legitiem kan zijn als dit noodzakelijk is in het licht van bepaalde legitieme doeleinden in een democratische samenleving.

De overheid heeft een positieve verplichting om een evenwicht te behouden tussen de individuele belangen en de maatschappelijke belangen. De kwestie of er een onoverkomelijk obstakel bestaat om een gezinsleven te leiden in het herkomstland (zoals in casu het geval is gezien zus een beschermingsstatuut heeft verkregen in België), een cruciale factor is die beschouwd moet worden bij het maken van het evenwicht tussen enerzijds het algemeen belang van de staat in kwestie om een migratiebeleid door te voeren en anderzijds het individueel belang en recht op gezinshereniging.

In elk geval nopen de omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden werden van familieleden tot een exceptionele behandeling van hun aanvraag tot gezinshereniging.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat "de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar

een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat “gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten”.

Ook de Europese Commissie besluit in die zin : “Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden”.

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft.

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

UNHCR benadrukt dat voor vluchtelingen die geen ander land hebben dan het land van asiel om een normaal gezinsleven te leiden, een gezinshereniging zouden moeten worden toegestaan in dat land.

Naast het feit dat verzoekers en hun zus geen familieleden kunnen onderhouden in het herkomstland, zijn er in casu nog andere elementen die in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de aanvraag. Zo is er de band van affectieve afhankelijkheid tussen de broers en hun zus, de afwezigheid van de ouders, het gezin waar verzoekers in België in terecht zou komen, en de risicovolle omstandigheden in hun land van herkomst, dat als gevolg heeft dat de definitie van het kerngezin en het recht op gezinsleven anders moet geëvalueerd worden.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen . UNHCR bepaalt dat een brede definitie van ‘gezin’ moet worden gehanteerd wanneer dit volgt uit de situatie en de omstandigheden die de gedwongen vlucht hebben meegebracht.

In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat:

“the strict interpretation of the family definition [...] is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement.” “Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination: Dependency may usually be assumed to exist when a person is under the age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren ; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit ».

In artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging wordt expliciet bepaald dat de lidstaten het toepassingsgebied mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling. In België vindt deze facultatieve bepaling in praktijk zijn uitwerking door de mogelijkheid een verblijf toe te kennen op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zoveel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van “niet in artikel 4 genoemde gezinsleden”. Het begrip “afhankelijkheid” is de doorslaggevende factor.

Het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van “afhankelijk” of “ten laste komend” gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijke situatie. Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische of fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.

De Europese Commissie stelt aldus vast dat : “Bijgevolg kan “afhankelijkheid” verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.

In casu is er zeker sprake van afhankelijkheid in hoofde van verzoekers.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekers een hechte band hebben met hun zus, die zich ernstig zorgen maakt om haar broers. Er is niemand anders die voor hen kan zorgen. Bovendien heeft hun zus een kalmerend effect op verzoekers.

Hun oudere zus is bijgevolg het best geplaatst om de zorg van haar jongere broers op zich te nemen. Hoewel deze gezinsband geen toepassing van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet toelaat, impliceert het recht op gezinshereniging zoals vervat in artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat een humanitair visum op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend in casu.

Hun oudere zus kan niet meer zorgen voor verzoekers in Afghanistan gezien zij de vluchtelingenstatus geniet in België. De afhankelijkheid van hun oudere zus is aldus vastgesteld. Indien verzoekers niet worden herenigd met hun oudere zus, brengt dit onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM zich mee.

De enige mogelijke duurzame oplossing is bijgevolg de hereniging van verzoekers met hun zus in België. Het opnieuw opbouwen van een gezinsleven in België is daarom de enige optie en de zus van verzoekers heeft dan ook alle regelingen getroffen om dit praktisch en financieel mogelijk te maken.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers een effectief gezinsleven hebben met hun zus.

Verwerende partij maakt zich er in de bestreden beslissing eenvoudig van af door het stellen dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op een recht van verderzetting/behoud eenheid van gezin omdat de familiale omstandigheden onduidelijk zouden zijn.

Verzoekers kunnen uit de motivering van de bestreden beslissing niet afleiden waarom de door de elementen die wijzen op een gezinsleven (en klaar en duidelijk vallen af te leiden uit het administratief dossier van verzoekers zus en haar echtgenoot) niet in rekening werden gebracht door verwerende partij en waarom deze elementen de afgifte van een humanitair visum niet kunnen rechtvaardigen.

Verwerende partij hield o.a. geen rekening met de bijzondere band tussen verzoekers en hun zus en met haar statuut van internationale bescherming waardoor het gezinsleven niet in Afghanistan kan worden uitgeoefend. Hoewel volgens het EHRM een essentiële factor vormt in de beoordeling onder artikel 8 EVRM (zie EHRM, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, n° 504355/99, §39; EHRM, Antwi e.a. t. Noorwegen, n° 26940/10, §§ 88-89, 14 februari 2012; EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 66; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, n° 52701/09, 10 juli 2014, §44), werd dit element volledig genegeerd door verwerende partij.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

In casu vond geen nauwkeurig onderzoek, noch een belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM plaats.

[...] Tot slot dient benadrukt dat verwerende partij in de bestreden beslissing naliet een beoordeling te maken van het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Hoewel dit een kernelement vormde van de aanvragen van verzoekers hield verwerende partij hier geen rekening mee.

Indien verwerende partij de administratieve dossiers van verzoekers zus en haar echtgenoot had geraadpleegd, quod non, dan was zij in staat een zorgvuldige inschatting te maken van het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Ondanks haar discretionaire bevoegdheid dient verwerende partij een onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

[...] Door dit totaal gebrek aan onderzoek en motivering menen verzoekers dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht.

Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing de afgifte van een humanitair visum op basis van artikelen 9 en 13 Vreemdelingenwet werd geweigerd. In de paragrafen voorafgaandelijk wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

2. Verzoeker dient een aanvraag in op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet:

[...]

Verder preciseert artikel 13 Vreemdelingenwet:

[...]

In hoofddorde merkt verwerende partij op dat verzoekende partij er zich in het kader van zijn verzoekschrift er voornamelijk toe beperkt de verschillende elementen van de beslissing aan te halen en om tegen deze argumenten feitelijke elementen op te werpen die de standpunten in de bestreden beslissing louter tegenspreken. Er wordt echter op geen enkele wijze het bestaan van een schending van de opgeworpen bepalingen bewezen.

Dit komt erop neer dat verzoekende partij uw Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is uw Raad bevoegd om enkel een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Verzoeker gaat er verkeerdelijk vanuit dat uw Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing, welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekende partij:

[...]

De bestreden beslissing motiveert wel degelijk over de concrete situatie van verzoekende partij waar zij weigert een uitzonderlijk humanitair karakter aan te verlenen.

Wat de isolatie betreft toont verzoeker inderdaad niet aan dat er geen sociaal en verder familiaal netwerk meer aanwezig is in het land van herkomst. Integendeel, zij verblijven in het land van herkomst bij de schoonouders en schoonbroer van hun zus en zij verklaren nog dat de aanvraag visum lang verblijf werd ingediend samen met hun grootmoeder en oom.

Voorts wordt de prangende humanitaire situatie inderdaad niet uiteengezet in de aanvraag van verzoekers. Het argument dat de verklaringen in de asiëldossiers van hun zus en schoonbroer dienen te volstaan zijn geen bewijs van een prangende humanitaire situatie. Verzoekers brengen inderdaad geen enkel concreet bewijs bij. Het komt weinig waarschijnlijk voor dat verzoekende partij over geen enkel document zouden beschikken dat hun beweringen kan staven.

Verzoekende partij tonen evenmin enig bewijs van financiële ondersteuning, waaruit kan worden afgeleid dat zij er in slagen in hun levensbehoeften te voorzien en het gebrek aan familiaal isolement en een prangende humanitaire situatie verder bevestigt.

3. Inzake de opgeworpen schendingen van het EVRM, de bestreden beslissing wijzigt de situatie van verzoekende partij niet. Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen⁸. Verzoekers, die in Afghanistan verblijven, vallen niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dan ook niet toe gehouden ten aanzien van verzoekers de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen. Verzoekers kunnen derhalve niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen een onderzoek inzake artikel 3 EVRM diende te voeren. Het komt bovendien toe aan de vreemdeling die een visumaanvraag indient om de nuttig geachte gegevens mee te delen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij louter wijst op het risicoprofiel van hun zus, doch geen enkel concreet element aanvoeren waaruit moet blijken dat zij de voorbije 2 jaar, na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021, omstandigheden of situaties hebben gekend die een risico op schending van de in artikel 3 EVRM geïmpliceerde behandeling inhouden.

4. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wordt benadrukt dat de bestreden beslissing wel degelijk een beoordeling maakt over het familieleven: [...]

Het dient opnieuw opgemerkt dat inderdaad geen bewijs wordt aangewend van de beweringen en dat in termen van verzoekschrift geen duidelijkheid wordt geschept omtrent het gezinsleven en de levensomstandigheden. Nergens wordt melding gemaakt, laat staan aangetoond dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de zus. Het komt dan ook niet onredelijk voor dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin nu de familiale levensomstandigheden inderdaad zeer onduidelijk zijn.

Er blijkt evenmin enige financiële afhankelijk van de zus nu geen enkel overschrijvingsbewijs voorligt.

Het komt in het kader van huidige aanvraag om een gunst niet aan de verwerende partij toe een lokaal onderzoek in te stellen naar de familiale omstandigheden of de prangende humanitaire situatie. Het komt aan de verzoekende partij toe alle argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf die zij wenste te doen gelden in dit kader, waartoe zij ook alle kansen kreeg.

5. Aangaande de geïssueerde bepalingen uit het IVRK wordt opgemerkt dat dit een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht, waardoor verzoekers de schending ervan niet dienstig kunnen aanvoeren.

6. Verweerder benadrukt nogmaals dat in geen van de bepalingen 9 en 13 Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie of een familiaal isolement de afgifte van een visum een omzeiling van de gezinsherenigingsprocedure zou inhouden enerzijds, en dat humanitaire visa streng worden beoordeeld in slechts in uitzonderlijke gevallen worden uitgereikt anderzijds.

7. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

8. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden."

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissingen van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

3.6. Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van deze wet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die, zoals dat thans niet wordt betwist door verzoekers, niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Verweerder beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Dit neemt echter niet weg dat verweerder hierbij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, moet eerbiedigen.

3.7. In de bestreden beslissingen betwist verweerder op zich niet de verwantschapsband tussen verzoekers en hun zus die erkend vluchteling is in België. Wel stelt hij vast dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van humanitaire visa op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen, in essentie omdat er geen elementen voorliggen die duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement of op een afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon.

3.8. Verzoekers betogen vooreerst dat de bestreden beslissingen enkel een standaardmotivering bevatten, wat volgens hen getuigt van weinig zorgvuldigheid bij het beoordelen van hun visum-aanvragen. Zij zijn van mening dat verweerder, waar hij motiveerde dat het bewijs ontbreekt dat zij in hun land van herkomst geïsoleerd leven, hun feitelijke situatie verkeerd voorstelt. Zij wijzen erop dat hun feitelijke situatie eenvoudig kon worden nagegaan door de administratieve dossiers van hun zus en schoonbroer te raadplegen en dat uit deze dossiers blijkt dat hun ouders zijn overleden en er geen andere broers en zussen meer in leven zijn. Zij voeren aan dat het bestuur kennis had, of minstens had moeten hebben, van deze informatie. Zij vinden het ook kennelijk onredelijk waar meer bewijsstukken van hen worden gevraagd, nu zij momenteel ondergedoken leven in Kaboel ingevolge problemen die zij vrezen omwille van het profiel van hun zus in België. Zij stellen niet in te zien hoe zij het negatieve bewijs kunnen leveren dat er geen andere familieleden meer zijn die hen in Afghanistan kunnen ondersteunen en beschermen. Verder zijn verzoekers van oordeel dat hun prangende humanitaire situatie is gebaseerd op het veiligheidsrisico ten gevolge van het risicoprofiel van hun zus. Ook van dit risicoprofiel diende verweerder volgens hen op de hoogte te zijn, nu dit volgens hen duidelijk blijkt uit de verklaringen die de zus aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en waarbij zij aangaf dat zij werkte als aanklager bij een procureur, dat zij het land moest verlaten door bedreigingen voor haar leven en dat van haar gezin en dat ook haar familieleden – onder wie haar broers – hun huizen moesten verlaten en zich moesten verbergen omwille van de bedreigingen. Zij wijzen erop dat hun zus en haar gezin door België werden geëvacueerd en dat ook zij op deze lijst stonden, maar er niet in slaagden om de vlucht naar Islamabad te halen doordat zij gescheiden raakten van hun familieleden in het tumult na de regeringsovername door de taliban. Met dit alles is volgens hen onterecht geen rekening gehouden, net zoals op geen enkele manier rekening is gehouden met hun hoger belang als minderjarige kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Volgens verzoekers is hun hoger belang erin gelegen dat zij worden herenigd met hun zus in België en wordt hieraan geen afbreuk gedaan doordat zij in Afghanistan momenteel verblijven bij de schoonbroer en schoonmoeder van hun zus, gelet op het overlijden van hun ouders en het gevaar dat zij lopen wegens het profiel van hun zus. Gelet op wat voorafgaat, zijn verzoekers ook van mening dat verweerder onterecht heeft gemotiveerd dat de familiale omstandigheden onduidelijk zouden zijn. Zij betogen daarnaast dat er wel degelijk sprake is van een band van afhankelijkheid en van een beschermenswaardig gezinsleven. Zij wijzen erop dat hun zus de enige is die nog voor hen kan zorgen, na de dood van hun ouders, en dat hierbij ook rekening had moeten worden gehouden met het hoger belang van het kind. Zij betogen dat er geen nauwkeurig onderzoek of belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

3.9. Verzoekers' kritiek wordt mee beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige broers en zussen wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHRM 6 april 2010, Mustafa en Armağan Akin v. Turkije, par. 19). Het bestaan van een gezinsleven tussen kinderen en een meerder-jarig familielid, zoals een meerderjarige zus, die een betekenisvolle rol speelt in het leven van de kinderen of die als vader- of moederfiguur fungeert, kan eveneens worden aanvaard (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

Daarnaast benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), in bepaalde gevallen een staat een positieve verplichting kan opleggen om een gezinsleven op zijn grondgebied toe te staan, waarbij dit land een vreemdeling toegang moet verlenen tot zijn grondgebied om zijn of haar aldaar gevestigd gezinslid te vervoegen (zie onder meer EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk; EHRM 21 december 2001, Sen t. Nederland; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland; EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab Khan t. the United Kingdom, § 27).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko t. Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj t. Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi t. Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a. t. België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a. t. Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het al dan niet voorhanden zijn van een positieve verplichting geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees t. het Verenigd Koninkrijk, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 39; EHRM 25 maart 2014, Biao t. Denemarken, § 52; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 106).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden

genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, § 66).

Ten slotte dient ook het hoger belang van het kind te worden gevrijwaard (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, §§107-109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, namelijk het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). De impact van de bestreden beslissingen op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de referentiepersoon (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz t. Nederland, §66).

3.10. Om te kunnen nagaan of verweerder de bestreden beslissingen heeft gestoeld op werkelijke, bestaande en concrete feiten die relevant zijn, dient de Raad in eerste instantie na te gaan welke stukken verzoekers hebben voorgelegd bij hun aanvragen. Uit nazicht van de administratieve dossiers blijkt echter dat de visumdossiers van verzoekers nagenoeg volledig ontbreken. De administratieve dossiers van verzoekers bevatten, naast het verzoekschrift en de hierbij gevoegde stukken, enkel een beslissingsformulier, een stuk waaruit blijkt dat de derde verzoeker een visumaanvraag heeft ingediend en synthesesnota's die het bestuur zelf opstelde naar aanleiding van de visumaanvragen van eerste en derde verzoeker. De door verzoekers ingevulde visumformulieren en de door hen in het kader van hun visumaanvragen voorgelegde stavingstukken ontbreken evenwel volledig in het op de griffie van de Raad neergelegde administratief dossier. Essentiële informatie en stukken die de Raad in staat moeten stellen zijn wettigheidstoetsing naar behoren uit te oefenen, worden door het bestuur dus niet ter beschikking gesteld van de Raad. Een reden hiertoe wordt ook niet vermeld in het administratief dossier, noch in de nota met opmerkingen, zodat niet kan worden aangenomen dat deze stukken door verweerder als vertrouwelijk zouden zijn geclassificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat het verweerder om deze of gene reden zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

De Raad kan ook niet anders dan vaststellen dat er veel onduidelijkheid bestaat aangaande het indienen van de visumaanvragen en de omstandigheden waarin dit werd gedaan. Dit is des te meer problematisch, nu niet wordt betwist dat verzoekers allen minderjarig waren op het moment van het indienen van de visumaanvragen. De synthesesnota's in de administratieve dossiers vermelden wel dat verzoekers "meereisden" met M.A., die door verzoekers zelf in hun verzoekschrift wordt geïdentificeerd als de schoonmoeder van hun zus en tevens als de vrouw bij wie zij in Afghanistan zouden verblijven, maar het is onduidelijk in welke mate mevrouw M.A. de minderjarige verzoekers heeft kunnen bijstaan bij het indienen van hun visumaanvragen. Bovendien blijkt niet, noch wordt dit door verweerder gesteld, dat de minderjarige verzoekers werden vertegenwoordigd bij het indienen van deze visumaanvragen. Er kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de daadwerkelijke mogelijkheid van minderjarige verzoekers om hun visumaanvragen concreet te staven.

3.11. Zowel uit de synthesesnota's in het administratief dossier als uit de bestreden beslissingen blijkt wel dat het bestuur, op basis van de door verzoekers ingediende visumaanvragen, op de hoogte was van de bedoeling van verzoekers om hun zus te vervoegen in België. Bovendien wordt in de synthesesnota's melding gemaakt van de overlijdensaktes van de ouders van verzoekers en wordt hun zus met naam genoemd. In de synthesesnota's werd immers telkens het volgende opgenomen:

"Referentiepersonen zus:][R.M.H.] – [...] – [...]"

Betrokkene kwam in het kader van de evacuatie op 25/08/2021 in België aan en diende op 16/09/2021 een VIB in. De vluchtelingenstatus werd haar op 06/12/2021 toegekend door het CGVS. Zij is momenteel in het bezit van een A-kaart verlengd tot 06/12/2026."

In de bestreden beslissingen betwist verweerder op zich noch de familieband tussen verzoekers en mevrouw H.R.M. noch het gegeven dat zij broers en zus zijn. Wel wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende bewezen geacht, op grond van de volgende motivering: *"Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in zijn land van herkomst. Het is niet duidelijk hoeveel broers/zussen of andere familie hij nog heeft en waar die zich zouden bevinden. Bovendien verblijft*

de referentiepersoon volgens de gegevens uit het rijksregister al samen met haar echtgenoot en twee kinderen op hetzelfde adres. Zonder verklaring noch bewijs van betrokkene kan ervan uitgegaan worden dat hij zeker nog andere familie heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene kan zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn.”

Verweerder stelt aldus dat ervan kan worden uitgegaan dat verzoekers nog andere familieleden hebben die in Afghanistan verblijven en dat hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. In casu blijkt echter dat verzoekers zich als minderjarige aanvragers alleen bij de Belgische ambassade in Islamabad hebben aangemeld om hun visumaanvragen in te dienen, zonder dat blijkt dat zij hierbij waren vergezeld door een wettelijk vertegenwoordiger. Verweerder stelde, blijkens de synthesesnota's, weliswaar vast dat verzoekers *“meereisden met”* een zekere M.A., zonder dat echter blijkt dat hij navraag deed over de precieze banden met deze persoon. In het licht van deze gegevens kon verweerder niet zonder meer besluiten dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden met België.

De gegevens dat verzoekers als minderjarigen hun visumaanvragen indienden zonder dat blijkt dat zij waren vergezeld door een wettelijk vertegenwoordiger en dat het niet is betwist dat verzoekers' beide ouders zijn overleden, noopten verweerder er ook toe om – gelet op het hoger belang van het kind – een meer nauwgezet onderzoek van verzoekers' gezinssituatie door te voeren. In dit verband mocht van verweerder minstens worden verwacht dat enerzijds hij bijkomende informatie vroeg inzake hun concrete gezinssituatie en wie hun wettelijk vertegenwoordigers waren en anderzijds hij het dossier van de zus in België – en de relevante gegevens die hieruit blijken voor verzoekers – minstens zou hebben betrokken bij zijn beoordeling van de visumaanvragen. Verzoekers voeren terecht aan dat verweerder kennis had van, minstens diende te hebben, van het gegeven dat hun zus en haar gezinsleden door België werden geëvacueerd uit Afghanistan, van de door de zus in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geschetste gezinssituatie en van haar profiel dat aanleiding gaf tot haar erkenning als vluchteling in België. In haar verklaringen van 27 oktober 2021 in het kader van het verzoek om internationale bescherming, dat zich niet in het administratief dossier bevindt zoals dit door verweerder werd overgemaakt maar wel aan het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat de referentie-persoon spreekt over vier broers, van wie de oudste op 39-jarige leeftijd is overleden. De drie andere broers komen zowel qua naam als leeftijd overeen met verzoekers. Ze stelde ook dat haar drie broers bij haar schoonmoeder in Kaboel verblijven. Verder heeft de zus van verzoekers op 27 oktober 2021 ook verklaard: *“Ik maak mij zorgen om mijn familieleden, mijn broers, schoonmoeder, mijn schoonbroer zijn familie die daar nog zijn. Ze moesten allemaal hun huizen verlaten en zich verbergen. Het komt allemaal door mij, de bedreiging is door mijn werk. Daarover maak ik mij zorgen.”*

Hoewel door verzoekers niet wordt betwist dat deze verklaringen niet aan hun visumaanvragen werden gevoegd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers als minderjarigen en zonder dat blijkt dat zij hierbij werden bijgestaan door een wettelijk vertegenwoordiger bij de Belgische ambassade in Islamabad elk een visumaanvraag hebben ingediend, waarin het klaarblijkelijk duidelijk was dat deze kinderen wensten om hun zus te vervoegen in België. Bovendien gaven verzoekers aan dat zij wezen zijn en wordt dit niet betwist. Verweerder heeft het, zoals blijkt uit de synthesesnota's in het onvolledig administratief dossier, verder klaarblijkelijk nodig gevonden om de zus van verzoekers op te zoeken, waarbij het duidelijk werd dat zij naar België is gekomen in het kader van een evacuatie. In het kader van een concreet onderzoek naar artikel 8 van het EVRM, waarbij tevens rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, blijkt dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan door de elementen in het administratief dossier van verzoekers' zus niet mee te nemen in zijn beoordeling.

Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoger belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM, diende verweerder concreet rekening te houden met alle mogelijke elementen waarvan hij redelijkerwijs kennis kon hebben. Dit blijkt niet het geval te zijn geweest. Bovendien blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de synthesesnota's in het administratief dossier, dat verweerder rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind, wat nochtans is vereist in het kader van artikel 8 van het EVRM en zeker bij beslissingen die rechtstreeks ten aanzien van minderjarigen worden genomen.

De Raad stelt dan ook een schending vast van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM.

3.12. De opmerkingen van verweerder in zijn nota doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het verweer in de nota komt op verschillende punten ook neer op een a posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissingen te herstellen. In zoverre verweerder stelt dat verzoekers zelf verklaren dat zij samen met hun grootmoeder en oom de visumaanvragen hebben ingediend, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat verzoekers samen met mevrouw M.A. naar de Belgische ambassade in Islamabad zijn gereisd. In hun verzoekschrift stellen

verzoekers ook dat mevrouw M.A. tevens werd vergezeld door haar zoon. Er blijkt echter geenszins dat mevrouw M.A. de (biologische) grootmoeder is van verzoekers. Zij stellen immers duidelijk in hun verzoekschrift dat zij in Kaboel ondergedoken verblijven bij de schoonmoeder en schoonbroer van hun zus, wat ook wordt bevestigd in de verklaringen van de zus in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien staan ook deze opmerkingen niet te lezen in de bestreden beslissingen.

3.13. Het enig middel is, in de besproken mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige onderdelen van het middel dienen niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS